

ЛАКУЧКА

Лелю бе, ще беремъ ли и тази Година отъ ония бѣли цвѣтенца съ жълтичко въ срѣдата?

— Отъ станкинитѣ накити ли?

— Не, бе лелю, отъ ония, дето бѣха нацвѣтѣли долу изъ поляната.

— Е, пакъ тѣ де — станкинитѣ герданчета, лай-лайкучици.

— Ихъ, лелю, иначе се казваха...

— Маргаритки?

— Да, маргаритки.

— Е, видишъ ли, пакъ сж тѣ, изгубенитѣ накити на непослушната Станка, която свекърва ѝ прокълна.

— Че кога и какъ я е проклела?

— Кога ли? Ще ти кажа.

Живѣли нѣкога чичо Първанъ и стрина Първаница, съ едничкото си момченце Колю.

Порасълъ Колю и тръгналъ по тѣлки и седѣнки.

Ходилъ цѣла зима и на пролѣтъ позагатналъ на майка си, че Станка, кметовата щерка, отъ вси моми била най-хубавата.

Майка му разбрала накжде наблѣга и отвърнала:

— Че е хубава — хубава е, но богаташка щерка е тя, не е за сиромашка кѣща.

— Хубавица е, та е за всѣка кѣща. Но работата е тамъ, че баща ѝ е много надутъ и не всѣкому я дава.

— И правъ е, синко, — добавила Колювата майка. — За насъ ли е такава богата мома? Ами че тѣхната кѣща е до сами мегданя, а нивитѣ имъ стигатъ до другото село! Па и разглезеничка си е, може градска снаха да стане.

А то, нещешъ ли, наистина имало такава нѣщо. Имала Станка на ума си Геро Гиздосия, башъ ергенъ на ергенитѣ отъ близкия градъ. Но като се научила, че той проводилъ сватове чакъ презъ Балкана булка да му дирятъ, на пукъ на всички, на Коля пристанала и донесла съ себе си бохчичка съ накити — гердани отъ маргаритъ и жълтички.

Настрѣхнала стрина Първаница предъ неочакваната снаха! Другаде било ней окоето, но станалото — станало.

Запретналъ се чичо Първанъ тежка сватба да вдига, богаташка щерка за снаха взема — шегали е то!

Всички се радвали и чудѣли на хубостта на игривата чичо Първанова снахичка. Хеле пѣкъ като заподскачала на хорото, като зазвѣнтѣли накититѣ ѝ, всички ахвали и казвали: „Блазе на Първанови, блазе му и на Колю!“

Само свекървата съ свито сърдце приемала честиткитѣ на близки и роднини. Още отъ първия день разбрала тя, че нѣма да мели брашно съ снахата. Па и можело ли да се живѣе съ такава снаха, която съ насмѣшка подигравала всичко въ кѣщи?

Макаръ че станала Колюва булка, отъ ума ѝ Геро Гиздосия и отъ рѣцетъ ѝ накититѣ не излизали. Все за него мислѣла и все герданитѣ си пренизвала. На всѣка, и най-кротка бележка на свекърва си троснато отвръщала: „Лай, лай, кучко!“

Единъ день, когато Станка пренизвала герданитѣ си отъ жѣлта на